

СИНЪТ НА ГОВЕДАРЯ КУМИКСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

Дали е било, дали не е било — живял някога в един град един беден старец. И този старец имал един син. Двамата били говедари, пасели градската черда.

Веднъж момъкът пасъл чердата на ливадата до морето и видял на пясъка една голяма риба.

По един минутач говедарят пратил вест на баща си да дойде побързо с колата за плячката, а сам се хвърлил с кинжала към рибата. Рибата размахала опашка, заприказвала с човешки глас, помолила за пощада:

— Не ме убивай, момко. Блъсни ме по-добре в морето! Ще ти потрябвам в някой тежък час.

— А как ще те намеря в тежък час? — попитал момъкът.

— Вземи тази перка. Когато ти потрябвам, ще дойдеш на брега и ще хвърлиш перката в огън. Преди да изгори, аз ще доплувам при теб.

Момъкът я съжалил, взел перката и блъснал рибата в морето.

— Къде ти е голямата риба, синко? — още отдалеч извикал бащата. Той бързал с колата за плячката.

— Рибата много искаше да се върне пак в морето. Молеше ме да ѝ помогна. Помогнах ѝ — казал синът.

Бащата гълчал сина, гълчал го, без малко щял да го набие.

Говедарят избягал от баща си и свърнал в една гъста гора. Скита из гората и чува жален стон. Отишъл по-нататък и гледа: един елен заплел рогата си в клоните на едно дърво. Момъкът тъкмо да стисне кинжала и еленът проговаря с човешки глас:

— Не ме убивай, човече, помогни ми да се освободя! Отскубни едно снопче от козината ми и когато ти бъде тежко, го хвърли в огъня. Аз мигом ще се появя пред теб, за да ти направя каквато щеш услуга.

Момъкът съжалил елена, отскубнал едно снопче козина от него, помогнал му да се измъкне на свобода и го пуснал.

Дълго скитал говедарят в горския гъсталак, докато най-подир излязъл на една поляна. Тича през поляната една лисица, а по петите я гони глутница хрътки. Уморената до смърт лисица се навряла в краката на момъка.

— Не ме убивай, добри човече! — заплакала тя. — Спаси ме от хрътките, отскубни един косъм от опашката ми и ме пусни. Когато си в беда, изгори косъма ми и аз ще дотичам да те отърва.

Говедарят разпъдил хрътките и пуснал лисицата, като отскубнал един косъм от опашката ѝ.

Тръгнал нататък. Много ли вървял, малко ли — стигнал до един голям град.

— Приемате ли гости? — попитал, когато влязъл в една бедна колиба близо до градските порти.

— Защо да не приемаме! — казала стопанката-бабичка.

Тя поканила говедаря да седне, нахранила го, напоила го. А сетне говедарят отишъл да разгледа града.

Градът бил богат и голям, много красиви сгради имало в него, но най-красив и богат бил, разбира се, дворецът на хана.

Гостът се върнал и пита бабичката кой живее в ханския дворец.

— Ох, синко, по-добре не питай! — въздъхнала бабичката. — Нашият хан има една-единствена дъщеря. Славата ѝ се носи далеч из чуждите страни. Ханската дъщеря е умна и красива, но гордостта и жестокостта ѝ нямат край... Много прославени храбреци я искаха за жена. И на всеки момък тя заповядва да се скрие и обещава, че ще се омъжи за него, ако не успее да го намери.

— А нали и аз не съм от страхливите! Да ида ли, що ли, да зърна и аз тази хубавица!

— Не ходи, синко — започнала да го увещава бабичката, — та ти не ме доизслуша. Няма човек на света, който да успее да се скрие от нея. Под водата ли ще се скриеш, под земята ли — тя ще те намери и ще заповяда да ти отсекаат главата. Стотици момци вече даде в ръцете на палача.

— Не се тревожи, добра бабке! — казал ѝ говедарят. — Аз съм само един обикновен говедар. Дали ще се оженя, или не, но кой знае, може да надхитря ханската дъщеря.

Отишъл при двореца и извикал:

— Хей, велики хане, искам да премеря ума си с дъщеря ти!

— Дъще, отговори на този глупак — поръчал ханът.

И ханската дъщеря викнала в отговор от високата кула:

— Скрый се така, че да не те намеря, и съм твоя. Но ако те намеря — ще ти отсекаат главата, да си знаеш!

— Колко пъти ще ми позволиш да се крия? — попитал пастирът.

— Три.

— Добре, търси! — казал момъкът, набързо стигнал на морския бряг и изгорил перката на рибата.

Рибата изплувала на брега от морските дълбочини:

— Какво искаш, момко? Каква грижа имаш?

Той помолил рибата да го скрие някъде по-далеч. Рибата отворила уста и глътнала говедаря, а след това се гмурнала на дъното и легнала по корем на пясъка.

Ханската дъщеря гледала от високата кула нагоре, гледала надолу, насочвала погледа си към всичките четири посоки на света — момъкът никъде не се виждал. Така и нямало да намери говедаря, ала рибата се загледала в един кораб, който плавал над нея, и зяпнала.

— Виждам, виждам! — завикала, заръкопляскала ханската дъщеря. — Излизай! Не можеш да се скриеш от мен дори на морското дъно.

Говедарят излязъл и застанал пред нея.

— Крий се втори път! — заповядала тя.

Момъкът отишъл в гъстата гора, изгорил снопчето еленова козина. Зашумели, запращели клоните дотичал еленът и казва:

— Разправяй каква грижа имаш?

Момъкът помолил да го скрие по-добре.

Тогава еленът покачил момъка на гърба си, отметнал глава, поръчал му да се държи здраво и полетял като вятър. Прехвърлил се през седем върха, преминал през седем долини, скрил момъка в една дълбока пещера, легнал и закрил входа с тялото си.

Ханската дъщеря гледала от високата кула нагоре, гледала надолу, насочвала погледа си към всичките четири посоки на света. Но така и нямало да намери момъка, ако еленът не скочил изведнъж да отпъди мухата, която се въртяла над него.

— Виждам, виждам, излез от пещерата! — завикала хубавицата, заръкопляскала от радост. — Третия път гледай да се скриеш по-добре.

Отишъл момъкът на една широка равнина, изгорил косъма от опашката на лисицата. Лисицата мигновено се появила пред него, сякаш изникнала от земята.

— С какво да ти помогна, добри човече, каква тревога имаш? — попитала тя.

— Развържи торбата с хитростите и ме скрий, но така, че никой да не ме намери — отговорил момъкът.

Лисицата се превърнала на търговец с червеникава брада и с топ шарен сахтиян под мишница, а момъка превърнала на бълха и го накарала да се скрие в плата.

— Аз ще вървя напред-назад със стоката си пред кулата на ханския дворец — казала лисицата на момъка. — Ханската дъщеря обича да се конти, ще поиска да види сахтияна и ще ме повика горе. Тогава ти скочи на полата на роклята й. И нека ми отрежат червеникавата брада, ако хубавицата те забележи.

А ханската дъщеря в това време стояла на високата си кула, гледала към четирите страни на света, но никъде не могла да намери момъка. И изведнъж видяла един търговец, който вървял напред-назад край кулата.

— Кой ще купи отличен сахтиян? Кой ще купи червен и син сахтиян? — вика търговецът.

— Донеси тук сахтияна си! — заповядала ханската дъщеря.

Търговецът влязъл в кулата и разстлал стоката си пред хубавицата. Хубавицата се загледала в сахтияна и не забелязала как бълхата скочила на полата на роклята й.

— Какво става, дъще моя, виждаш ли оня човек? — извикал нетърпеливо ханът.

— Не, татко, не го виждам, никъде не го виждам! — отговорила хубавицата.

— Гледай по-добре, дъще моя!

Но колкото и да гледала ханската дъщеря, така и не видяла говедаря.

— Загубих надежда да го намеря! — отчаяно казала тя.

Едва успяла да каже това и младият говедар взел предишния си вид.

Зарадвал се народът на тази страна, че младият говедар надхитрил проклетата ханска дъщеря. Загърмели с оръдия, забили тъпани, засвирили на зурни, запели песни, направили голям пир. Аз бях на този пир, играх като мечок, а сетне оставих хората да пеят и се веселят и изтичах при малките деца да им разправа тази приказка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.